

thi Justitiarii Bemyndigelse efter Forordningen af 1845 gaar ikke ud paa at holde Nogen af Rettens Medlemmer fri for at deeltage i Retspleien ved nogen Afdeling, for at han udelukkende kan anvende sin Tid paa dømmende Forretninger; nei, en Bestemmelse herom er ikke Noget, som hører ind under Justitiarii Bemyndigelse, men det er en ligefrem Bestemmelse, som Forordningen her har givet, og det vil ogsaa af Udvalgets Betænkning vise sig, at man fuldkommen har opfattet det saaledes, og hvis man derfor finder en Bestemmelse som den, Udvalget har foreslaaet, heldig, saa maa Bestemmelsen i Forordningen af 1845 hæves paa en anden Maade end ved at sige: Nu skal Justitiarii Bemyndigelse ikke omfatte dette længere. Justitiarii Bemyndigelse har kun bestaaet i, at han efter Overveielse med Rettens Medlemmer har kunnet bestemme, hvem af de vedkommende Assessorer der skulde fritages i saa Henseende, men ikke deri, at han har kunnet tage nogen Bestemmelse om, at en af dem skulde være fri. Dette med Hensyn til Endringsforslagets formelle Side. Men jeg kan ikke Andet end paa det Bestemteste fraraade det ærede Thing at gaar ind paa denne foreslaaede Forandring. Der er anført to Grunde, hvorfor denne Indretning med den Førstvoterende, som det er betegnet, nødvendigvis maa virke skadende for Retten, og disse to Grunde ere: for det Første, at, som det er udtrykt i Betænkningen, og om end ikke fuldt saa stærkt, saa dog med Ord, der nærme sig dertil, udtalt af Ordføreren, en saadan Førstvoterende kommer til at faae en Overvægt, som alene Justitiarius bør være i Besiddelse af. Jeg beklager virkelig alvorlig, at der i Udvalgets Betænkning er indflydt en saadan Grund. Jeg beklager det; jeg kender ingen Omstændighed, som skulde kunne hjemle saadanne Udtryk; hverken efter Forholdets Natur eller efter vor Lovgivning er der — og det var forkeert, hvis der var Spørgsmaal derom — Tale om, at ved nogen Ret Justitiarius skulde have Overvægten; var det bestemt, vilde jeg ansee det for Noget, der vilde være i højeste Grad skadeligt og forbærreligt. Justitiarii Forretninger bestaae, navnlig ved Kriminal- og Politiretten, hvad Forordningen af 1845 viser, deri,

at han skal føre Tilsyn med Justitskontoret, at han skal fordele Sagerne og sørge for, at de komme til hurtig at cirkulere imellem samtlige Assessorer, og lignende Ting; men hvor er der Tale om den Overvægt, som vil tilkomme Justitiarius? Der kan i en Ret udvikle sig Overvægt hos et enkelt Medlem; men dette maa da være, fordi dette enkelte Medlem er i Besiddelse af en særdeles stor juridisk Dannelse, at han er i Besiddelse af en stor Indsigt, at han har et klart Blik for stabig at ramme det Rette i en Sag; skal der være Tale om en Overvægt, da maa det følge af disse Egenskaber og har ikke Noget med Justitiarii Embede at gjøre, og der kan altsaa heller ikke være Tale om, at den først Voterende skulde ved denne sin Stilling komme i Besiddelse af en Overvægt i Retten, som alene Justitiarius bør være i Besiddelse af. Altsaa med Hensyn til den første Grund, som er anført for Endringsforslaget, er det ikke blot, som jeg tillod mig at betegne det, og som jeg betegner det igjen, og siger det med fuld Overbevisning, uheldigt, at saadanne Ord ansøres, men den er endogsaa i og for sig aldeles uholdbar. — Den anden Grund, som er anført til Støtte for Endringsforslaget, den nemlig, at ellers vilde de øvrige Assessorer komme til at mangle Dvelse i at affatte Domme, grunder sig paa en Misforstaaelse, jeg kunde næsten sige røber Ubekjendtskab med disse Forhold. Dommerne i de to Civilkamre skrive selv Dommene i de Sager, de behandle der, og jeg behøver ikke at sige, at netop mange af de Sager, som saaledes behandles ved disse Afdelinger, ere Sager, der kunne være forbundne med betydelige Vanskeligheder; det er i Særdeleshed ved disse Sager at der kan fremkomme saadanne tvivlsomme Spørgsmaal, som saa ofte vise sig ved civile Sagers Behandling, og disse Dommere mangle sandelig ikke Dvelse i at affatte Domme, idet de netop have en Dvelse, der i mange Tilfælde vil være større end den, der faaes ved at skrive Domme i andre civile Sager. Men ogsaa i de øvrige Afdelinger, i de 4 kriminelle Afdelinger, er det Tilfældet, at Dommerne selv skrive Dommene i alle de Sager, der ikke blive Gjenstand for Behandling ved Hovedretten igjennem Aktor og Defensor,